Θα ήθελα να γνωρίζω τις διαφορές Ορθοδόξου και Καθολικής Εκκλησίας

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Ιανουαρίου, 2006

Απάντηση του δικτυακού τόπου 'ΟΡΘΡΟΣ' σε ερώτηση επισκέπτη

Εἶναι ἕνα ἐρώτημα πού γίνεται ἀπό πολλούς ἀδελφούς τόσο γιά ἐνίσχυση τῆς αὐτοσυνειδησίας τους, δηλαδή γιά νά γνωρίζουν τί σημαίνει Ὀρθοδοξία καί γιατί ἀξίζει νά εἶναι κάποιος Ὀρθόδοξος, ὅσο καί γιά νά δίδουν ἀπολογία στούς αἱρετικούς περί τῆς πίστεώς τους.

Νομίζουμε ὅτι τό ἐρώτημα πρέπει νά τεθεῖ ὧς ἑξῆς : « Ποιές εἶναι οἱ διαφορές Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί Παπισμοῦ»· κι αὐτό διότι δέν ὑπάρχει παρά μόνο Μ ί α Ἐκκλησία. Μ ί α Ἐκκλησία μᾶς παρέδωσε ὁ Κύριος προσφέροντας ὡς θυσία τόν Ἑαυτό Του. Στήν Ἀρχιερατική Του προσευχή παρεκάλεσε τόν Πατέρα Του ὅλοι οἱ ἄνθρωποι « ἵνα ὦσιν ἕν» καί νά εἶναι μαζί Του θεωροῦντες τήν Δόξαν Του (Ἰωαν. 17,11 καί 24). Καθώς ἡ ἀνθρωπότητα μετά τήν πτώση καί τήν ἀποστασία της ἀπό τόν Παράδεισο ἦταν κατακερματισμένη σέ ἄτομα, ὁ Χριστός ἐκάλεσε ὅλους νά ἑνωθοῦν στό Ἕνα καί μοναδικό Σῶμα Του, τήν Ἐκκλησία. Γι’ αὐτό ὁμολογοῦμε καί στό Σύμβολο τῆς Πίστεως : (Πιστεύω) Εἰς Μίαν Ἁγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν». Αὐτή ἡ Μία Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐφύλαξε ὡς σήμερα ἀνόθευτη τήν Πίστη καί τήν ἱερά Παράδοση τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, Μαρτύρων καί Πατέρων καί γι’ αὐτό φυλάττει ἀκέραιη τήν Θεία ἄκτιστη Χάρη ἡ ὁποία σώζει τόν ἄνθρωπο. Ὅλες οἱ ἄλλες ἑνώσεις ἀνθρώπων, ὅπως εἶναι ὁ Παπισμός, πού πιστεύουν στό Χριστό, ὄχι ὅπως παρέλαβον ὑπό τῶν Ἁγίων, ἀλλά ὅπως νομίζουν ἐκεῖνοι, δέν εἶναι Ἐκκλησίες, ἀλλά αἱρέσεις καί παρασυναγωγές. Μερικοί θεολόγοι καί πατέρες τίς ὀνομάζουν « ἐκκλησίες», ἀλλά ὄχι κυριολεκτικά ἀλλά καταχρηστικῶς.

Ὅσον ἀφορᾶ στίς διαφορές Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί Παπισμοῦ, θά μποροῦσαν νά συγκεφαλαιωθοῦν σέ μία διαφορά, τή διαφορά ἀληθείας καί πλάνης. Οἱ ἐσφαλμένες διδασκαλίες τοῦ Παπισμοῦ δέν ἀποτελοῦν μικροδιαφορές ἀπό τήν Ὀρθοδοξία πού μποροῦν νά διευθετηθοῦν καί νά ἐξαφανισθοῦν μέ διάφορες συζητήσεις καί ἀλληλοϋποχωρήσεις· ἀπαιτεῖται πλήρης ἀπόρριψη, ἄρνησή τους καί ἐπιστροφή στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἄς δοῦμε ὅμως τίς κυριώτερες ἀπό τίς διαφορές αὐτές.

α) Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία φρονεῖ ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ μόνου τοῦ Πατρός, ὅπως διδάσκει καί τό Σύμβολο τῆς Πίστεως : « Καί εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον...τό ἐκ τοῦ Πατρός ἐκπορευόμενον» καί ὅπως ὁ ἴδιος Χριστός μᾶς διδάσκει : « Τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὅ παρά τοῦ Πατρός ἐκπορεύεται» (Ἰωαν. 15,26). Οἱ Παπικοί ἀντίθετα ἀπό τήν εὐαγγελική καί πατερική διδασκαλία διδάσκουν ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ Πατρός καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Πρόκειται γιά τό λεγόμενο Φιλιόκβε (Filioque) πού σημαίνει « καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ». Μέ τήν αἱρετική αὐτή διδασκαλία εἰσάγεται δυαρχία μέσα στή Θεότητα, ὑποτίμηση τοῦ Προσώπου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί δημιουργοῦνται πολλά ἄτοπα στίς σχέσεις τῶν τριῶν Θείων Ὑποστάσεων. Συνεργάτης τῆς ἱστοσελίδας μας θά δημοσιεύσει ἀργότερα εἰδική μελέτη του σχετικά μέ τήν πλάνη αὐτή τοῦ Παπισμοῦ καί τίς συνέπειές της.

β) Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία διδάσκει τήν θεοπρεπῆ διάκριση Οὐσίας καί Ἐνεργειῶν εἰς τήν Τριαδική Θεότητα, εἰς τήν Θείαν Φύση. Ἡ Οὐσία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄγνωστη καί ἀπρόσιτη στόν κτιστό ἄνθρωπο. Οἱ θεῖες ὅμως ἐνέργειες πού προέρχονται, πηγάζουν ἐκ τῆς Οὐσίας εἶναι προσιτές, μεθεκτές ἀπό τόν ἄνθρωπο. Οἱ θεῖες αὐτές ἐνέργειες, ὡς προερχόμενες ἀπό τήν οὐσία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄ κ τ ι σ τ ε ς. Ἔτσι ἄκτιστη ἐνέργεια ἦταν τό φῶς τῆς θείας Μεταμορφώσεως στό ὄρος Θαβώρ. Τό φῶς ἐκεῖνο πού ἀξιώθηκαν νά ἰδοῦν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι δέν εἶχε καμμιά σχέση μέ τό κτιστό, ὑλικό φῶς. Αὐτοῦ τοῦ φωτός μετέχουν οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, ὅπως διαβάζουμε στά Μαρτύριά τους καί οἱ Ὅσιοι καί δίκαιοι ὅπως διαβάζουμε στά Συναξάριά τους. Μέ τήν ἄκτιστη ἐνέργεια τῆς Θείας Χάριτος ἀναγεννώμεθα στό Ἅγιο Βάπτισμα· αὐτῆς τῆς Χάριτος μετέχουμε κατά τή Θεία Εὐχαριστία, μ’ αὐτή τήν Ἄκτιστη Χάρη καθαριζόμαστε ἀπό τά πάθη καί γινόμαστε ἕνα μέ τόν Θεό· καί ὁ Χριστός γι’ αὐτό ἦρθε στόν κόσμο, γιά νά προσφέρει αὐτή τή Χάρη· καί αὐτῆς τῆς Χάριτος στήν πληρότητά Της θά μετέχουμε στόν Παράδεισο, ἄν ἀξιωθοῦμε τῆς σωτηρίας.

Λοιπόν οἱ Λατίνοι, οἱ παπικοί τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ τήν θεωροῦν κ τ ι σ τ ή! Ἔτσι καί τήν Θεότητα ὑποβιβάζουν σέ κτίσμα καί στεροῦν τόν ἄνθρωπο ἀπό τή σωτηρία, γιατί σωτηρία σημαίνει κοινωνία μέ τόν ἐν Τριαδι Θεό. Καί πῶς μπορεῖ νά ἑνωθεῖ, νά κοινωνήσει μέ τόν Θεό ὁ ἄνθρωπος μέσω ἑνός κτίσματος, μιᾶς «Χάριτος» κτιστῆς τάξεως; Τί καινούργιο ἔφερε λοιπόν ὁ Χριστός στόν κόσμο; Πῶς ἔνωσε τά οὐράνια καί τά ἐπίγεια; Νά πῶς: Προσέλαβε τήν ἀνθρωπότητα στη θεότητα Του, τήν καθάρισε ἀπό τήν ἁμαρτία τή φθορά καί τό θάνατο καί τῆς μετέδωσε τήν Ἄκτιστη Χάρη. Τήν ἀνέβασε στό θρόνο τῆς Θεότητος. Μέσα στήν Ἐκκλησία, τήν Μία Ἐκκλησία, τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία διά τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος μᾶς προσφέρεται ἡ ἄκτιστος Χάρις καί μένουμε ἑνωμένοι μέ τήν Κεφαλή, τόν Χριστό. Αὐτή ἡ ἀντίληψη τῶν παπικῶν περί κτιστῆς χάριτος τούς ἐστέρησε παντελῶς τήν Χάρη. Γι’ αὐτό ὁ σκοπός τῆς χριστιανικῆς ζωῆς δέν εἶναι γιά τούς παπικούς ὁ ἁγιασμός, ἡ θέωση ἀλλά τά πολλά καλά ἔργα, ἡ πειθαρχία στό νόμο τοῦ Θεοῦ, οἱ ἀρετές πού πραγματοποιοῦνται μέ ἀνθρώπινη προσπάθεια, παρόμοια μέ τῶν φιλοσόφων. Ἡ ἀπουσία τῆς Χάριτος τούς ἀναγκάζει νά ἐρεθίζουν τό συναίσθημα γιά νά νοιώσουν συγκίνηση καί «

κατάνυξη». Αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού ζωγραφίζουν ὅσο μποροῦν πιό ρεαλιστικά καί γλυκερά τόν Χριστό τήν Παναγία καί τούς Ἁγίους· αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού ἔχουν πολύ συναισθηματική, ἐντυπωσιακή καί συγκινητική θρησκευτική μουσική.

γ) Ἐξ αἰτίας τῆς ἀπουσίας τῆς Θείας Χάριτος ὁ Παπισμός εἶναι φυσικό νά νοιώθει ἀνασφαλής. Ἡ ἑνότητα πού βιώνουν οἱ τοπικές Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες καί ἡ ὁποία βασίζεται στην ἑνότητα τῆς πίστεως καί τήν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό Ὁποῖον «ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμό τῆς Ἐκκλησίας» γιά τόν Παπισμό θεωρεῖται ἀδιανόητη. Αὐτός ἔχει ἀνάγκη ἀπό ἐγκόσμιους μηχανισμούς γιά νά κρατήσει τή σιδηρᾶ πειθαρχία τῶν μελῶν του. Ποιά εἶναι αὐτά; α) ἕνα πρόσωπο ἰσχυρό, ἕνα Ἀρχηγό, τόν Πάπα β) ἕνα συγκεκριμένο τοπικό, ἐπιτελικό Κέντρο, τό Βατικανό καί γ) ἕναν ἄτεγκτο νόμο, τόν Κώδικα Κανονικοῦ Δικαίου.

Ἐδῶ θά μιλήσουμε μόνο γιά τόν Πάπα. Ὁ Πάπας δέν εἶναι ἕνας Πατριάρχης, ὅπως εἶναι π.χ. ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης. Γιά τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης εἶναι ὁ πρῶτος μεταξύ ἴσων ἐπισκόπων σέ ὅλη τήν Ὀρθοδοξία. Μπορεῖ νά προεδρεύει σέ κάποια μεγάλη Σύνοδο, νά ἀναλαμβάνει κάποιες διορθόδοξες πρωτοβουλίες, ἀλλά δέν μπορεῖ νά ἀποφασίζει μόνος του. Κάθε Πατριαρχεῖο στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἐλεύθερο στις ἀποφάσεις του, ὑπό τόν Ὅρο ὅτι δρᾶ σύμφωνα μέ τό ὀρθόδοξα δόγματα, τίς ἱερές παραδόσεις καί τίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Καί ὄχι μόνον κάθε πατριαρχεῖο, ἀλλά καί κάθε Ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος στά ὅρια τῆς ἐπαρχίας του μπορεῖ νά ἀποφασίζει ἐλεύθερα μέ τίς παραπάνω προϋποθέσεις. Αὐτή εἶναι ἡ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἀλλά τί συμβαίνει στόν Παπισμό; Ὁ Πάπας διαθέτει σέ ὅλη τή δικαιοδοσία τῆς «ἐκκλησίας» του τό Π ρ ω τ ε ῖ ο. Ἔχει τόν πρῶτο καί τελευταῖο λόγο γιά τόν τελευταῖο διάκονο στήν Παραγουάη καί γιά τόν πρῶτο ἀρχιεπίσκοπο τῆς Γαλλίας. Μπορεῖ νά χειροτονεῖ, νά προάγει καί νά καθαιρεῖ ὅποιον θέλει ἀπανταχοῦ τῆς γῆς! Ἀποφασίζει μόνος του γιά ὅλα τά οικονομικά ἀλλά καί γιά τό ποιός θά ἀνακηρυχθεῖ Ἅγιος !

Ἀλλά δέν εἶναι μόνο αὐτό. Ὁ Πάπας εἶναι καί Ἀ λ α θ η τ ο ς! Ὅλες του οἱ ἀποφάσεις πού λαμβάνει τελικά μόνος του δέν ἔχουν ποτέ κανένα λάθος. Εἶναι ἕνας Θεός ἐπί τῆς γῆς! Ἀκόμη καί οἱ πολυάριθμες Σύνοδοι πού συγκαλεῖ, ὅποτε θέλει, ἔχουν ἁπλῶς συμβουλευτικό χαρακτῆρα.

Μέ τό πρωτεῖο καί τό ἀλάθητό του ὁ Πάπας κατέστη ἕνας τύρρανος τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ἱστορία βοᾶ γιά τά «κατορθώματά» του. Ἕνα ἀπό τά τελευταῖα του ἦταν ἡ « ἁγιοποίηση» τοῦ σφαγέως τῶν Σέρβων, Στέπινατς.

δ) Πέραν τῶν μεγάλων παρεκκλίσεων αὐτῶν ὁ Παπισμός ἔχει εἰσαγάγει καί ἄλλες πλανεμένες κακοδοξίες καί πρακτικές στη πίστη καί τή λατρεία του:

1) *Πιστεύει στήν ἄσπιλη σύλληψη τῆς Παναγίας, δηλαδή δέχεται ὅτι ἡ Παναγία*

κατά τή γέννησή της δέν εἶχε τό προπατορικό ἁμάρημα, πρᾶγμα ἀδύνατο στόν ὁποιοδήποτε ἄνθρωπο.

2) *Τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ γίνεται μέ τέσσερα δάκτυλα. Τό τέταρτο δάκτυλο συμβολίζει τήν Παναγία. Κανείς ὅμως ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά σταθεῖ δίπλα στόν λατρευόμενο Τριαδικό Θεό. Μ' αὐτό τόν τρόπο οἱ Παπικοί ξεφεύγουν στή Μαριολατρεία.*

3) *Δέχεται ἐκτός ἀπό τήν Κόλαση καί τόν Παράδεισο καί τήν ἐνδιάμεση κατάσταση τοῦ καθαρτηρίου πυρός, ὅπου οἱ ψυχές καθαρίζονται ἀπό τίς ἁμαρτίες τους καί μπαίνουν στόν Παράδεισο.*

4) *Χρησιμοποιεῖ ἄζυμους ἄρτους στή Θεία Εὐχαριστία.*

5) *Ἐπιβάλλει ἀναγκαστική ἀγαμία σέ ὅλους τούς κληρικούς.*

6) *Τελεῖ τό Βάπτισμα διά ραντίσματος καί ὄχι διά καταδύσεως.*

7) *Δέν ἐπικαλοῦνται οἱ παπικοί κληρικοί τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατά τήν Θεία Εὐχαριστία.*

8) *Τυποποίησε τή μετάληψη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ δίδοντας στούς πιστούς της τήν Ὅστια, ἕνα στρογγυλό τυποποιημένο ἀρτοποίημα. Μέχρι τή Β΄Βατικάνειο Σύνοδο (1965) οἱ παπικοί δέν μετελάμβαναν Αἷμα Χριστοῦ!*

9) *Μπορεῖ νά τελέσει κάποιος τό γάμο του δι' ἀντιπροσώπου!*

10) *Τελεῖ τό Εὐχέλαιο μόνο στούς ἑτοιμοθανάτους*

11) *Τελεῖ τήν ἐξομολόγηση μέσω καφασωτοῦ κιγκλιδώματος*

12) *Σταδιακά κατήργησε ὅλες τίς νηστεῖες, πλήν τῆς Μ. Παρασκευῆς κατά τήν ὁποία οἱ παπικοί τρῶνε...ψάρι!*

13) *Κατήργησε τήν ἱερατική ἀμφίεση, τό ράσο.*

Ὑπάρχουν καί ἄλλες ἐκτροπές στήν παπική πίστη, θεολογία καί λειτουργική. Ὅλη ἡ θεολογία τοῦ παπισμοῦ, ἀφοῦ ἀπουσιάζει ἡ Χάρις, νοσεῖ. Ὁ Θεός παρουσιάζεται ὡς τιμωρός, ὡς τηρητής τῆς θείας δικαιοσύνης. Μιά ἀντίληψη νομικίστικη, μιά συναλλαγή Θεοῦ καί ἀνθρώπου κυριαρχεῖ στά θεολογικά τους συγγράμματα. Ἄν καί τίς τελευταῖες δεκαετίες ὑπῆρξε ἕνας ἐπηρεασμός τῆς παπικῆς θεολογίας ἀπό τήν ὀρθόδοξη πατερική θεολογία τό θέμα πού παραμένει εἶναι ἕνα: Ἐπιστροφή στήν

Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ὅσο κι ἄν δεχθοῦν τήν ἀγαθή ἐπίδραση τῆς Ὀρθοδοξίας οἱ παπικοί, ἄν δέν δεχθοῦν τό Ὀρθόδοξο Βάπτισμα, τήν Ἄκτιστη Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στήν ὕπαρξή τους, καμμιά οὐσιαστική, σωτήρια ἀλλαγή δέν μπορεῖ νά ἐπέλθει στή ζωή τους. Ἀπό τήν ἄλλη, καμμιά Ἕνωση δέν μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ μέ τούς θεολογίστικους ἀκροβατισμούς τῶν οἰκουμενιστῶν. Ἡ ἀληθής ἀγάπη μας πρός ὅλους τούς ἑτεροδόξους θά γίνει φανερή, ἄν τούς ἐξηγήσουμε ὅτι μέσα στό σκότος τῆς παπικῆς, προτεσταντικῆς κλπ. ἀποστασίας δέν ὑπάρχει σωτηρία.